

ŐSZENTSÉGE FERENC PÁPA ÜZENETE A HIVATÁSOK IMÁDSÁGÁNAK 61. VILÁGNAPJA ALKALMÁBÓL

2024. április 21.

Arra kapott meghívást, hogy reményt vessen és békét építsen

Kedves testvéreim!

A hivatásokért való imádság világnapja minden évben arra hív bennünket, hogy **elgondolkodjunk a hívás értékes ajándékán**, amelyet az Úr mindannyiunkhoz, az ő hűséges népéhez intéz, akik úton vannak, hogy részt vehessünk szeretetének tervében, és engedjük, hogy az evangélium szépsége életünk különböző körülményei között formát öltjön. Az isteni hívásra való odafigyelés semmiképpen sem kívülről, esetleg egy vallási eszmény nevében ránk erőltetett kötelesség, hanem a legbiztosabb módja annak, hogy tápláljuk a bennünk élő boldogság utáni vágyat: **életünk akkor valósul meg és teljesedik ki, ha felfedezzük, kik vagyunk, mik az erősségeink, mely területen tudjuk azokat gyümölcsözővé tenni, mely úton tudunk a szeretet, a vendégszeretet, a szépség és a béke jelévé és eszközévé válni a saját életkörnyezetünkben.**

Ez a nap tehát mindig szép alkalom arra, hogy **hálával emlékezzünk meg** az Úr előtt azok hűséges, mindennapi és gyakran rejtett elkötelezettségéről, **akik olyan hivatást vállaltak, amely egész életüket érinti.** Azokra az **édesanyákra és édesapákra gondolok**, akik nem elsősorban önmagukra figyelnek, és nem a felszínes stílus áramlatát követik, hanem életüket a kapcsolatok szeretettel **és önzetlenséggel** való ápolására irányítják, megnyílnak az élet ajándéka előtt, és gyermekeik és növekedésük szolgálatába állítják magukat. Gondolok mindazokra, **akik odaadóan és az együttműködés szellemében végzik munkájukat;** azokra, akik különböző területeken és különböző módon dolgoznak egy igazságosabb világ, egy szolidárisabb gazdaság, egy igazságosabb politika és egy emberibb társadalom építésén: minden jóakarató férfira és nőre, akik a közjó mellett kötelezték el magukat. Azokra **a megszentelt személyekre gondolok**, akik életüket az Úrnak adják az imádság csendjében, valamint az apostoli munkában, néha a perifériára szorult területeken és önmagukat nem kímélve, kreatívan fejlesztik karizmájukat és elérhetővé teszik azt azok számára, akikkel találkoznak. És azokra gondolok, **akik elfogadták a felszentelt papságra szóló hívást,** és akik az evangélium hirdetésére szentelik magukat, életüket az eucharisztikus kenyérrel együtt adják testvéreikért és nővéreikért, reményt vetve és megmutatva mindenkinek Isten országának szépségét.

Szeretném azt mondani a fiataloknak, különösen azoknak, akik távol állnak az Egyháztól vagy bizalmatlanok vele szemben: **hagyjátok magatokat lenyűgözni Jézustól, tegyétek fel neki fontos kérdéseiteket az Evangélium lapjain keresztül, hagyjátok magatokat felrázni jelenlététől,** amely mindig jótékonyan kérdez minket. Ő mindenkinél jobban tiszteletben tartja szabadságunkat, **nem erőlteti magát, hanem felajánlja magát: Adjatok neki teret, és megtaláljátok a boldogságot** abban, hogy követitek őt, és ha ő kéri, teljesen átadjátok magatokat neki.

Egy nép az úton

A karizmák és hivatások sokfélesége, amelyet a keresztény közösség elismer és támogat, segít bennünket abban, hogy teljes mértékben megértsük keresztény identitásunkat: Isten népeként, amely a világ útjait járja, a Szentlélek által éltetve és Krisztus testébe élő kövekként beillesztve, mindannyian egy nagy család tagjaiként, az Atya gyermekeiként és embertársaink testvéreiként fedezzük fel magunkat. Nem önálló egységek vagyunk, hanem az egész részei. Ezért viseli a lelki hivatásokért való imádság világnapja a szinodalitás bélyegét: sok karizma van, és arra vagyunk hivatottak, hogy meghallgassuk egymást, és együtt utazzunk, hogy felfedezzük őket, és felismerjük, mire hív bennünket a Lélek, hogy tegyünk mindenki javára.

A történelem e pillanatában közös utunk a 2025-ös jubileumi év felé is vezet. A remény zarándokaként közeledünk a Szentévhez, hogy - újra felfedezve saját hivatásunkat és egymáshoz kapcsolva a Lélek

különböző ajándékait - közvetítói és tanúi lehessünk Jézus álmának a világban: hogy egyetlen családot alkossunk, amelyet Isten szeretete egyesít, és amelyet a szeretet, a megosztás és a testvériség köteléke köt össze.

Ezt a napot különösen az imádságnak szenteljük, hogy **kérjük az Atyától a lelki hivatások ajándékát az ő országának építéséhez: "Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön ki munkásokat az ő aratására!"**. (Lukács 10:2). Az imádság pedig - mint tudjuk - inkább a hallgatásból áll, mint az Istenhez intézett szavakból. Az Úr a szívünkhöz szól, és azt akarja, hogy azt nyitottnak, őszintének és nagylelkűnek találja. Igéje Jézus Krisztusban testté lett, aki kinyilatkoztatja és közli velünk az Atya teljes akaratát. Ebben **a 2024-es évben, amelyet a jubileumi évfordulóra való felkészülés jegyében** az imádságnak szentelünk, arra kapunk meghívást, hogy fedezzük fel újra azt a felbecsülhetetlen ajándékot, hogy képesek vagyunk szívről szívre párbeszédet folytatni az Úrral, és így a remény zarándokai legyünk, mert "az imádság a remény első ereje". Imádkozol és a remény növekszik, halad előre. Azt mondanám, hogy az ima megnyitja az ajtót a remény előtt. A remény ott van, de az imámmal én nyitom ki az ajtót". (Katekézis, 2020. május 20.).

A remény zarándokai és béketeremtők

De **mit jelent zarándoknak lenni?** Aki zarándoklatra vállalkozik, az **először is igyekszik tisztázni a célt**, és azt mindig a fejében és a szívében hordozza. Ahhoz azonban, hogy elérje a célt, a jelen szakaszra is koncentrálnia kell. Ahhoz, hogy ezt meg tudja oldani, nem szabad megterhelni, **meg kell szabadulnod a felesleges terhektől, magaddal kell vinned a legszükségesebbeket**, és minden nap meg kell **küzdened azért**, hogy a fáradtság, a félelem, a bizonytalanság és a sötétség **ne akadályozza** a megkezdett utat. Zarándoknak lenni tehát azt jelenti, hogy minden nap újból és újból elindulni, újra és újra nekivágni, újra felfedezni a lelkesedést és az erőt az út különböző szakaszainak megtételéhez, amelyek a fáradtság és a nehézségek ellenére mindig új horizontokat és ismeretlen távlatokat nyitnak meg előttünk.

A keresztény zarándoklat értelme pontosan ez: Azért vagyunk úton, hogy felfedezzük Isten szeretetét, és ugyanakkor felfedezzük önmagunkat is, egy belső utazáson keresztül, amelyet azonban mindig a kapcsolatok sokfélesége táplál. Zarándokok vagyunk tehát, mert meghívottak vagyunk: meghívottak vagyunk arra, hogy szeressük Istent és egymást. Így földi utunk soha nem végződik értelmetlen fáradtsággal vagy céltalan vándorlással. Sőt, hivatásunkat követve minden nap megpróbáljuk megtenni a lehetséges lépéseket egy olyan új világ felé, amelyben békében, igazságosságban és szeretetben élünk. A remény zarándokai vagyunk, mert egy jobb jövőre törekszünk, és igyekszünk azt útközben építeni.

Végső soron ez minden hivatás célja: a remény férfivá és nővé válni. Egyénként és közösségként, a karizmák és szolgálatok sokféleségében mindannyian **arra vagyunk hivatottak, hogy "testet és szívet adjunk" az evangélium reményének egy olyan világban**, amelyet korszakos kihívások jellemeznek: **egy harmadik világháború fenyegető előretörése darabokban; a hazájukat egy jobb jövő keresése miatt elhagyó migránsok tömegei; a szegények egyre növekvő száma; bolygónk jólétének visszavonhatatlan károsodásának veszélye**. És mindezek tetejébe ott vannak a nehézségek, amelyekkel nap mint nap szembesülünk, és amelyek néha azzal fenyegetnek, hogy lemondásba vagy defetizmusba taszítanak bennünket.

Napjainkban és korunkban ezért kulcsfontosságú számunkra, keresztények számára, hogy reményteljes szemléletet ápoljunk, hogy a ránk bízott hivatásnak megfelelően gyümölcsözően tudjunk dolgozni Isten országának, a szeretet, az igazságosság és a béke országának szolgálatában. Ez a remény - biztosít bennünket Szent Pál - "nem hagy minket elveszni" (Róm 5,5), mert ez az ígéret, amelyet Urunk Jézus adott nekünk, hogy mindig velünk marad, és bevon minket a megváltás művébe, amelyet be akar fejezni minden ember szívében és a teremtés "szívében". Ez a reménység Krisztus feltámadásában találja meg hajtóerejét, amely "olyan életerőt tartalmaz, amely áthatja a világot. Ahol minden halottnak tűnik, ott mindenütt a feltámadás jelei bukkannak fel. Ez egy páratlan erő. **Igaz, hogy gyakran úgy tűnik, mintha Isten nem létezne: látjuk az igazságtalanságot, a gonoszságot, a közömbösséget és a kegyetlenséget, amelyek nem szűnnek meg. De az is bizonyos, hogy a sötétség közepette mindig valami új hajt ki, ami előbb-utóbb gyümölcsöt hoz"** (Evangélii gaudium apostoli buzdítás, 276). Pál apostol azt is kifejti, hogy "a remény által" üdvözülünk (Róm 8,24). A húsvétkor megvalósult megváltás reményt ad, egy biztos, megbízható reményt, amellyel szembenézhetünk a jelen kihívásaival.

A remény zarándokainak és békességszerzőinek lenni tehát azt jelenti, hogy saját létünket Krisztus feltámadásának sziklájára alapozzuk, és tudjuk, hogy egyik erőfeszítésünk sem hiábavaló, amelyet a hivatásban teszünk, amelyet elfogadtunk és továbbra is betöltünk. A kudarcok és a stagnálás ellenére a jó, amit vetünk, csendben növekszik, és semmi sem választhat el bennünket végső célunktól: a Krisztussal való találkozástól és az örök testvériségben való együttélés örömétől. Ezt a végső hivatást kell minden nap megelőznünk: Mert az Istennel és testvéreinkkel való szeretetkapcsolat már most elkezd megvalósítani Isten álmát, az egység, a béke és a testvériség álmát. Senki sem érezheti magát kizárva ebből a hívásból! **A Szentlélek segítségével mindannyian a remény és a béke magvetői lehetünk a saját környezetünkben és élethelyzetünkben.**

A bátorság, hogy részt vegyünk

Mindezen okok miatt ismét azt mondom, mint a lisszaboni Ifjúsági Világnapon: "Keljetek fel!". **Ébredjünk fel álmunkból, lépjünk ki közönyünkéből, nyissuk ki a börtön rácsait, amelybe néha bezártuk magunkat, hogy mindannyian felfedezhessük hivatásunkat az Egyházban és a világban, és a remény zarándokai és béketeremtői legyünk!** Legyünk szenvedélyesek az élet iránt, és kötelezzük el magunkat a körülöttünk élők és a környezetünk iránti szeretetteljes gondoskodás mellett. **Ismétlem: legyen bátorságunk elköteleződni!** Don Oreste Benzi, a szeretet fáradhatatlan apostola, aki mindig az utolsók és a védtelenek oldalán állt, azt szokta ismételtetni, hogy senki sem olyan szegény, hogy ne lenne mit adnia, és senki sem olyan gazdag, hogy ne lenne mit kapnia.

Keljünk fel tehát, és induljunk el a remény zarándokaként, hogy mi is, mint Mária Szent Erzsébetnek, örömet hirdessünk, új életet szüljünk, és a testvériség és a béke építői legyünk.

Róma, Lateráni Szent János, 2024. április 21., húsvét negyedik vasárnapja.

FERENC